

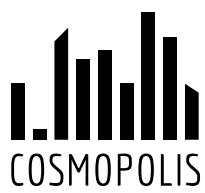
POKUD TĚ NĚKDO SLEDUJE, JSI MRTVÝ...

NŮČNÍ LOV

ROBERT
BRYNDZA

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza
NOČNÍ LOV

POKUD TĚ NĚKDO SLEDUJE, JSI MRTVÝ...

NŮČNÍ LOV

ROBERT
BRYNDZA

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

THE NIGHT STALKER

Robert Bryndza

THE NIGHT STALKER © Robert Bryndza 2016

Cover © Henry Steadman 2016

Translation © Kateřina Elisová 2017

© Grada Publishing, a. s., 2017

Z anglického originálu *The Night Stalker*, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2016, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Krivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2017
jako svou 6496. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9647-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9646-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0404-8 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro Jána, Rikyho a Lolu.

Svět jasný dobra vadne, v spánek klesá,
an zloboh noční nad kořistí plesá.

– WILLIAM SHAKESPEARE,
Macbeth (překlad J. J. Kolár)

KAPITOLA 1

Byla parná letní noc na konci června. Černě oblečená postava běžela lehce a s rozhodným soustředěním temnotou. Její kroky nevydávaly téměř žádný zvuk, když se nohy dotýkaly úzké špinavé cestičky a ladně se snažily vyhnout jakémukoli kontaktu s hustým podrostem mezi stromy a keři. Zdálo se, jako by se nad listím vznášel pouhý stín.

Z noční oblohy byl vidět jen úzký pruh mezi stromy vysoko nad zemí. Světla z města vrhala temné odlesky na okolní houští. Drobná postava připomínající stín doběhla k prostříhu v houští a prudce zastavila, ostražitě, bez dechu a s bušícím srdcem.

Modrobílý proud světla ozářil okolí, jakmile vlak vyražející v 19:39 na London Bridge vypnul dieselový pohon a vysunul kovová ramena k elektrickému vedení nad sebou. Když kolem projížděly prázdné vagony, stín se přikrčil. Následovaly další dva záblesky a poté vlak zmizel. Úzký pruh houští se opět ponořil do tmy.

Stín se znovu rozběhl a nehlučně se vznášel po cestě, která se mírně stáčela směrem od kolejí. Po levé straně stromy začínaly říd-

nout, takže odhalily výhled na řadové domy. Postava zaznamenala rychlý sled záběrů na zahrady vzadu za domy, jež se kolem ní míhaly. Upravené pruhy se zahradním nábytkem, přístavky na nářadí, houpačky – to vše se stále utápělo v těžkém nočním vzduchu.

Konečně se objevil *ten* dům. Jednalo se o viktoriánský řadový domek, který se zepředu ničím nelišil od ostatních staveb v ulici. Tři podlaží světlých cihel, ale majitel nechal za dům přistavět velkou zasklenou přístavbu, která rozšiřovala přízemí. Stín o majiteli věděl vše. A také znal dispozice domu. Znal i majitelův denní rozvrh. A co je nejdůležitější – také věděl, že dnes v noci je sám.

Stín se na konci zahrady zastavil. U drátěného plotu, který odděloval zahradu od špinavé cestičky, rostl mohutný strom. V jednom místě se pletivo zařezávalo do kmene a zrezavělá kovová tyč rozštěbila záhyby kůry, takže vypadala jako velká ústa bez rtů. Neproniknutelná koruna listů zakrývala výhled z domu na železniční trať. Několik předešlých nocí stín podnikl stejnou cestu a pečlivě přeštípával okraj pletiva a znovu ho volně připnul zpět na své původní místo. Nyní bylo snadné pletivo nadzvednout. Postava se přikrčila a prolezla dírou. Protože už celé týdny nepršelo, tráva byla suchá a zem rozpraskaná. Stín se pod stromem postavil a rychlým a plynulým pohybem přelétl trávník.

Na zadní stěně domu visela klimatizační jednotka. Hlasité hučení překrývalo slabé praskání kroků dopadajících na štěrk, jenž lemoval úzkou cestičku vedoucí mezi skleněnou přístavbou a sousedním domem. Stín doběhl k nízkému výsuvnému oknu a skrčil se pod širokou okenní římsou. Z okna vycházelo světlo, které na zdi sousedního domu vytvářelo žlutý čtverec. Postava si stáhla hlouběji

do očí kapuci běžeckého dresu a pomalu se sunula vzhůru, aby se přes římsu mohla podívat do domu.

Muži uvnitř bylo dost přes čtyřicet, byl vysoký a dobře stavěný. Na sobě měl světle hnědé kalhoty a bílou košili s vyhrnutými rukávy. Muž se pohyboval po ohromné kuchyni. Z jedné ze skříněk vytáhl skleničku a nalil si červené víno. Vydatně se napil a skleničku znovu doplnil. Na lince ležela krabička s hotovým jídlem. Muž ji zvedl, sundal papírový obal a vývrtkou propíchl plastové víčko.

Postavou se vzdouvala vlna nenávisti. Při pohledu na muže ale zároveň cítila opojení, protože věděla, že své nenávisti může dát volný průchod.

Muž v kuchyni navolil program na mikrovlnné troubě a položil krabičku s jídlem dovnitř. Ozvalo se pípnutí a digitální odpočítávání začalo.

Šest minut.

Muž se znovu napil vína a odešel z kuchyně. Za okamžik se rozsvítilo světlo v okně koupelny přímo nad příkrčeným stínem. Okno se pootevřelo a poté byl slyšet skřípot doprovázející otáčení zašlých kohoutků u sprchy.

S bušením srdce se stín u okna rychle pustil do práce – rozepnul zip opasku na peníze, ze kterého vytáhl malý plochý šroubovák. Ten zastrčil do štěrbin, kde okno doléhalo na římsu. S vynaložením nevelkého tlaku se s trhnutím uvolnilo. Výsuvné sklo hladce vyklouzlo nahoru a stín se vzniklým prostorem protáhl dovnitř. Hotovo. Všechno to plánování, léta úzkosti a bolesti...

Čtyři minuty.

Když postava vkročila do kuchyně, její pohyby se opět zrychlily. Vytáhla malou plastovou stříkačku a čirý obsah vystříkla do skleničky s červeným vínem. Když držela skleničku v ruce, jemně s ní zakroužila a poté ji opatrně postavila zpět na desku z černé žuly.

Stín se na chvíli zastavil. Poslouchal a vychutnával si studený vzduch z klimatizace. Černá žulová deska se pod světly třpytila.

Tři minuty.

Stín rychle přešel přes kuchyň, minul dřevěný sloupek u paty schodiště a vklouzl do temnoty za dveřmi do obývacího pokoje. Za okamžik po schodech sešel muž, zahalený pouze do ručníku. Mikrovlnná trouba třikrát hlasitě zapípala, čímž dala najevo, že má hotovo. Kroky mužových bosých nohou byly tiché a ve vzduchu byla cítit jeho čistá kůže. Stín zaslechl cinknutí, jak muž vytahoval ze zásuvky příbor, a zavržení židle na dřevěné podlaze, když se posadil k jídlu.

Postava zhluboka vydechla. Poté opustila přítmi a vystoupala nahoru po schodišti.

Aby vše sledovala.

Aby počkala.

Aby se domohla dlouho očekávané odplaty.

KAPITOLA 2

O čtyři dny později

Noční vzduch na tiché ulici jižního Londýna byl dusný a vlhký. Múry třepotaly křídly a nalétávaly do oblouku z oranžového světla pouličních lamp lemujících řadu domků. Estelle Munroová se šourala po chodníku, protože jí artritida nedovolovala jít rychleji. Když se ocitla v blízkosti světla, sestoupila z chodníku na silnici. Zasténala, protože jí stálo značné úsilí zdolat obrubník, ale strach z mûr byl silnější než bolest, kterou cítila v artritických kolenou.

Estelle opatrně prošla mezi dvěma zaparkovanými auty a obloukem se vyhýbala lampám. Cítila teplo, které z asfaltu vyzařovalo po předešlém slunečném dni. Vlna horka trvala už druhý týden a ubíjela obyvatele Londýna i celé jihovýchodní Anglie. Estellino srdce, stejně jako srdce tisíců dalších starších lidí, protestovalo. V dále slyšela ječení sirény sanitky, která jako by odrážela její vlastní myšlenky. Estelle si oddechla, když zjistila, že další dvě lampy jsou rozbité, a pomalu a bolestivě prošla opatrně mezi dvěma vozy a znovu se vrátila na chodník.

Nabídla se, že bude krmit kočku svého syna Gregoryho, zatímco bude pryč. Neměla kočky ráda. Nabídla to jen proto, aby se mohla porozhlédnout po domě a zjistit, jak to její syn zvládá od chvíle, kdy

ho opustila jeho žena Penny, která s sebou odvedla i Estellina pěti-letého vnuka Petera.

Když Estelle došla až k bráně Gregoryho hezkého řadového domu, nemohla popadnout dech a pot z ní jen lil. Podle jejího názoru to byl nejhezčí dům z celé ulice. Vytáhla velký kapesník, který měla složený pod ramínkem podprsenky, a z obličeje si setřela pot.

Vylovila klíč a oranžové světlo pouliční lampy zčeřilo sklo vchodových dveří. Když je Estelle otevřela, narazila na hradbu nedýchatelného horka. Váhavě vstoupila dovnitř a zastavila se na rohožce, na níž ležely rozházené dopisy. Cvakla vypínačem u dveří, ale hala dál tonula ve tmě.

„K čertu, už zase,“ zamumlala a zavřela za sebou. Když sbírala poštu z podlahy, uvědomila si, že k výpadku elektřiny došlo v době, kdy Gregory není doma, už potřetí. Jednou to způsobila světla v akváriu, podruhé nechala Penny svítit světlo v koupelně a žárovka praskla.

Estelle vylovila z kabelky telefon a její nemotorné prsty s velkými klouby odemkly obrazovku. Proud matného světla dopadl na vzdálenost několika desítek centimetrů před ní a ozářil světlý koberec a úzké stěny. Povyskočila, když ve velkém zrcadle po levé straně uviděla vlastní odraz, v němž vypadala jako duch. Mdlé světlo dodávalo liliím na její halence bez rukávů inkoustový nádech, takže působily jedovatě. Namířila světlo z telefonu dolů na koberec a pomalu postupovala směrem ke dveřím do obývacího pokoje. Rukou se přitom snažila na stěně nahmatat vypínač, aby se ujistila, že nejde jen o prasklou žárovku v hale. Zacvakala vypínačem, ale nic se nestalo.

Pak obrazovka telefonu zhasla, takže se Estelle ponořila do naprosté tmy. Ticho přerušoval pouze zvuk namáhavého oddechování.

Začínala panikařit a nemotorně se snažila telefon znovu odemknout. Artrózou postižené prsty se nejdřív nepohybovaly dostatečně rychle, ale nakonec se jí to podařilo. Obrazovka se opět rozsvítila a ozářila pokoj kuželem matného namodralého světla.

V domě bylo nedýchatelně. Horko ji obklopovalo a lepilo se na ni, takže měla dojem, že jí ucpává i uši. Jako kdyby se ocitla pod vodou. Vzduchem poletovaly částice prachu, mračno mušek se tiše vznášelo nad velkým porcelánovým podnosem plným hnědých dřevěných koulí, který stál na konferenčním stolku.

„Je to jen výpadek proudu!“ vyštěkla a její hlas se ostře odrazil od železného krbu. Zlobila se sama na sebe, že panikaří. Jedná se jen o jistič, o nic víc. Aby dokázala, že se není opravdu čeho bát, rozhodla se, že se nejdřív napije studené vody a pak vyřeší problém s elektřinou. Otočila se a cílevědomě zamířila do kuchyně, ruku, v níž držela telefon, nataženou před sebe.

Kuchyň, která zabírala skleněnou přístavbu a zasahovala hluboko do zahrady, vypadala v nejasném světle trochu jako jeskyně. Estelle si připadala zranitelně a jakoby odhaleně. Zdáлки slyšela rychle projíždějící soupravu a klapání, jak vlak najel na trať vedoucí kolem zahrady za domem. Estelle došla ke skříňce a vyndala si z ní skleničku. Pot stékající do očí ji začal štípat. Holou paží si otřela obličej. Přešla ke dřezu a naplnila sklenici. Když se napila, ušklíbla se. Voda byla vlažná.

Světlo na telefonu opět zhaslo. Ticho prolomila rána přicházející seshora. Estelle vypadla sklenice z ruky. Roztříštila se a voda se rozprskla po dřevěné podlaze. Srdce jí pulzovalo a zrychleně bušilo. Znovu se zaposlouchala a nad sebou slyšela další škrábavý zvuk.

V nádobě na kuchyňské potřeby, stojící na lince, nahmatala váleček. Pak přešla pod schodiště.

„Kdo je tam? Mám pepřový sprej a volám policii!“ křikla nahoru do tmy.

Odpověď bylo ticho. Vedro se zdálo nesnesitelné. Nápad, že prosíldí synův dům, upadl v zapomnění. Estelle si teď přála jediné – sledovat záznamy z Wimbledonu ve svém útulném a jasně osvětleném domě.

Ve stínu se něco mihlo a zamířilo ze schodiště přímo k ní. Estelle strachy ustoupila dozadu a téměř upustila telefon. Pak poznala, že je to kočka. Zastavila se a začala se jí otírat o nohy.

„Bože můj, ty jsi mě vyděsila!“ řekla Estelle s úlevou. Cítila, jak se jí bušící srdce uklidňuje. Z mezipatra k ní dolů zavanul odpor-ný puch. „Přesně tohle jsem potřebovala. Že jsi tam nahoře udělala něco ošklivýho? Máš tady kočičí záchod i dvířka ven na zahradu.“

Kočka se nenuceně podívala nahoru na Estelle, která měla pro jednu z její přítomnosti radost. „Tak pojď, nakrmím tě.“

Estelle se uklidnila a kočka ji následovala ke skříni pod schodištěm. Zatímco Estelle hledala rozvodnou skříň, dovolila kočce, aby se jí třela o nohy. Když uvolnila malou plastovou záklopku, zjistila, že elektrina je odpojená ze sítě. *To je divné.* Cvakla spínačem a v hale se rozzářila světla. Zdálky se ozvalo pípnutí a klimatizace se s hučením probudila k životu.

Vrátila se do kuchyně a rozsvítila světla. Místnost i její vlastní obraz se odrážely od ohromných oken. Kočka vyskočila na linku a tázavě pozorovala, jak Estelle zametá střepey. Jakmile skončila s rozbitou skleničkou, otevřela sáček se žrádlem pro kočky, vymačkala ho na talířek a ten položila na kamennou kuchyňskou podlahu.

Klimatizace pracovala rychle. Estelle chvíli stála a nechala se ovívat studeným vzduchem. Pozorovala kočku, která elegantně uždibovala a olizovala svým růžovým jazyčkem kostku masa zalitého v rosolu.

Zápach se stával intenzivnější a záhy naplnil kuchyň, protože klimatizace nasávala vzduch v celém domě. Kočka dojedla a prázdný talířek zacinkal. Pak přeběhla ke skleněné stěně, protáhla se dvířky a zmizela.

„Nažere se a uteče. A mě nechá, abych po ní uklidila,“ řekla Estelle. Popadla hadr a staré noviny a vydala se ke schodišti. Nahoru stoupala pomalu, protože její kolena vzdorovala. Každým krokem vzhůru horko a zápach sílily. Vrchní část schodiště byla dobře osvětlená. Estelle metodicky zkontrolovala prázdnou koupelnu, hostinský pokoj a podívala se i pod stůl v malé pracovně. Nikde nezaznamenala žádné známky kočičí přítomnosti.

Když došla ke dveřím hlavní ložnice, zápach se stal absolutně nesnesitelným. Zvedal se jí žaludek. *Nejhorší smrad ze všech je ten po kočkách*, prolétlo jí hlavou.

Když otevřela dveře do ložnice, rozsvítila. Ve vzduchu bzučely a hučely mouchy. Manželská postel s tmavě modrou příkrývkou byla rozestlaná. Na posteli ležel rovně na zádech nahý muž. Hlava se skrývala v pevně utaženém plastovém pytli. Paže měl přivázané k čelu postele. Vypoulené oči groteskně zíraly přes pytel. Estelle chvíli trvalo, než si uvědomila, kdo to je.

Byl to Gregory.

Její syn.

A pak Estelle udělala něco, co už neudělala celé roky.

Začala ječet.

KAPITOLA 3

Tak nepříjemnou společenskou večeři nezažila detektiv šéfinspektor Erika Fosterová už hodně dlouho. Když její hostitel Isaac Strong rovnal do myčky nádobí a příbory, v místnosti vládlo trapné ticho přerušované tichým vrčením elektrického ventilátoru, který stál v rohu. Horko ale nemírnil, naopak jen posílal teplé vlny přes celou kuchyň.

„Děkuju za pozvání, ty lasagne byly vynikající,“ řekla, když jí Isaac bral talíř.

„Na bešamel jsem použil odtučněnou smetanu,“ odpověděl. „Poznala bys to?“

„Ne.“

Isaac se znovu vrátil k myčce a Erika pohledem bloudila po kuchyni. Místnost byla elegantní a zařízená ve francouzském stylu – skříňky ručně natřené bílou barvou, pracovní desky ze světlého dřeva a těžký dřez značky Butler z bílé keramiky. Erika se ptala sama sebe, jestli se Isaac, forenzní patolog, záměrně vyhýbá nerezové oceli. Její oči se zastavily na Isaacově bývalém příteli Stephenu Linleym, který seděl u velkého kuchyňského stolu naproti ní. Rty měl sevřené a podezřívavě si ji měřil. Byl mladší než Erika a Isaac, hádala, že mu je pětatřicet. Měl urostlou postavu Adónise a krásnou tvář, ale

v jeho výrazu probleskovala určitá mazanost, která se jí nelíbila. Pokusila se jeho neklid rozptýlit, takže se usmála. Napila se vína a pak se přinutila něco říct. Ticho začínalo být nepříjemné.

To se obvykle během společných večeří s Isaacem nestávalo. Za poslední rok spolu jedli v jeho útulné francouzské kuchyni několikrát. Smáli se, prozradili si několik tajemství a Erika cítila, že mezi nimi vzniká opravdu silné přátelství. Před nikým jiným se nedokázala tak otevřít ohledně smrti svého manžela Marka, jenž zemřel před necelými dvěma roky, jako před Isaacem. A Isaac jí na oplátku vyprávěl o tom, jak ztratil svou životní lásku, Stephenu.

Jenže Mark zemřel tragicky ve službě během policejní razie, kdežto Stephen zlomil Isaacovi srdce tím, že ho opustil kvůli jinému muži.

Proto byla Erika tak překvapená, že Stephenu vidí, když k večeři přišla. I když možná že to nebylo až takové překvapení – spíš měla pocit přepadení ze zálohy.

I když ve Velké Británii žila už víc než pětadvacet let, přála si, aby večere probíhala na jejím rodném Slovensku. Na Slovensku lidé jednají přímo.

O co tady jde? Měl jsi mě varovat! Proč jsi mi neřekl, že přijde tvůj idiotský ex-partner? Zbláznil ses, že si ho necháš znovu vstoupit do života, po tom, co ti provedl?

Přesně tohle chtěla zařvat, když vstoupila do kuchyně a viděla Stephenu, který jakoby lenivě seděl u stolu v kraťasech a tričku. Ale cítila by se trapně a britská zdvořilostní konvence diktovala, aby vzniklou situaci všichni přešli a tvářili se, že je vše normální.

„Dá si někdo kávu?“ zeptal se Isaac. Zavřel myčku a otočil se čelem k nim. Byl to vysoký a hezký muž s hustými tmavými vlasy,

teré nosil sčesané z vysokého čela. Nad velkýma tmavýma očima měl tenké a pečlivě tvarované obočí, jež dokázal svrážit nebo pozvednout tak, že vyjadřovalo veškeré odstíny sarkastických emocí. Dnes večer na něm bylo vidět ale jen to, že se cítí trapně.

Stephen zakroužil skleničkou s bílým vínem a podíval se do prostoru mezi Eriku a Isaaca. „Káva už *ted*? Isaacu, vždyť není ještě ani osm a je příšerný horko. Otevři ještě víno.“

„Já bych si kafe dala ráda, děkuju,“ opáčila Erika.

„Jestli musíte mít kafe, tak aspoň použij ten přístroj,“ poznamenal Stephen a s nádechem vymezování území dodal: „Řekl ti to? Koupil jsem mu Nespresso. Stálo balík. Zaplatil jsem ho ze zálohy na novou knížku.“

Erika se mdle usmála a z misky uprostřed stolu si nabídla praženou mandli. Když ji drtila mezi zuby, měla pocit, jako kdyby se prokousávala tichem. U jídla, které probíhalo v trapném ovzduší, Stephen obstaral téměř veškerou konverzaci. Do detailů jim popisoval detektivní román, který právě píše. Nezdráhal se ani zasvěceně vyprávět o forenzním profilování, což Erice připadalo poměrně humorné, protože Isaac patří k nejlepším forenzním patologům v zemi a ona sama jako detektiv šéfinšpektor londýnské Metropolitní policie úspěšně vyřešila celou řadu případů skutečných vražd.

Isaac se pustil do přípravy kávy a zapnul rádio. Ticho přerušila Madonna se svojí písničkou *Like a Prayer*.

„Zesil to! Já tuhle popovou královnu miluju,“ řekl Stephen.

„Poslechneme si něco trochu serióznějšího,“ navrhl Isaac a začal ladit rádio, dokud Madonnin pištivý hlas nenahradily sladce truchlivé tóny houslí.

„Jestli on *náhodou* není gay,“ poznamenal Stephen a obrátil oči v sloup.

„Stevie, jen jsem si myslel, že by se právě teď víc hodilo něco vážnějšího,“ řekl Isaac.

„Bože, vždyť ti není osmdesát! Chce to trochu zábavy. Eriko, co bys chtěla dělat? Co děláš, když se chceš bavit?“

V Eričiných očích byl Stephen zvláštním hostitelem. Oblékl se jako atlet, který je členem prestižní americké univerzitní ligy, ale pohyboval se asi s takovou lehkostí, jako kdyby dosahoval jen úrovně okresního přeboru. Překřížil nohy, našpulil rty a čekal na její odpověď.

„Myslím... myslím, že si půjdu zakouřit,“ odpověděla Erika a natáhla se pro tašku.

„Dveře nahoře nejsou zamčené,“ řekl Isaac a podíval se na ni omluvným pohledem. Přinutila se usmát a odešla z kuchyně.

Isaac žil v domě ve čtvrti Blackheath kousek od Greenwiche. K hostinskému pokoji v patře patřil i malý balkon. Erika otevřela skleněné dveře, vyšla ven a zapálila si cigaretu. Kouř vyfoukla směrem k temné obloze. Cítila intenzitu večerního horka. Letní noc byla jasná, ale hvězdy svítily nevýrazně v oparu světelného smogu, způsobeném městem rozprostírajícím se před ní. Když sledovala laserovou stopu z Greenwichské observatoře, musela zaklonit hlavu, protože mizela až hodně vysoko mezi hvězdami. Znovu zhluboka potáhla z cigarety a zaposlouchala se do zpěvu cvrčků, který přicházel z tmavého kouta zahrady pod ní a mísil se s hukotem dopravy na rušné silnici za zahradou.

Není příliš drsná ve svém hodnocení skutečnosti, že Isaac opět pouští Stephena do svého života? Není to jen proto, že žárlí, protože

její přítel už není volný? Ne – ona chce pro Isaaca jen to nejlepší a Stephen Linley je toxické individuum. S pocitem smutku si uvědomila, že v Isaacově životě možná nebude dost místa pro ně pro oba, pro ni i Stephena.

Přemýšlela o malém a skromně zařízeném bytě, který se sebezapřením nazývala svým domovem. A také myslela na osamělé noci, které tráví v posteli zíráním do tmy. Erika a Mark své životy sdíleli nejen jako manželé. Byli to kolegové, kteří spolu kdysi nastoupili k Manchesterské policii. Eričina hvězda u policie rychle stoupala a záhy se dočkala povýšení na detektiva šéfspektora. Měla vyšší hodnost než Mark, ale Mark ji za to miloval ještě víc.

A pak, téměř před dvěma lety, velela katastrofální drogové razii, při které Mark a další čtyři kolegové zemřeli. Poté se dlouhou dobu zdálo, že smutek a břímě viny jsou tak obrovské, že je nedokáže překonat. Erika se snažila najít si vlastní místo ve světě bez svého manžela. Nový začátek v Londýně byl tvrdý, ale její práce v oddělení vražd a závažných zločinů, které bylo součástí Metropolitní policie, bylo jediným místem, kam dokázala svou energii směřovat. Ale její kdysi hvězdná kariéra teď uvízla na mlačině. Byla přímým, cílevědomým a chytrým důstojníkem, který nestrpěl hlupáky, ale neměla čas zabývat se politikou oddělení a několikrát se dostala do střetu se svými nadřízenými, takže si udělala pár mocných nepřátel.

Erika si zapálila další cigaretu. Rozhodovala se, jestli by se neměla omluvit a rychle odejít, ale vtom se skleněné dveře za ní otevřely. Isaac se roztržitě rozhlížel a nakonec vešel na balkon.

„Dáš mi jednu?“ zeptal se a přešel k Erice, která stála u železného zábradlí. Usmála se a nabídla mu krabičku. Jednu cigaretu vytáhl.

Držel ji ve své velké a elegantní ruce a naklonil se k Erice, aby mu ji připálila.

„Omlouvám se, dneska jsem to vážně zvorál,“ řekl, napřímil se a vyfoukl kouř.

„Je to tvůj život,“ opáčila Erika. „Ale mohl jsi mě předem upozornit.“

„Všechno se to stalo hrozně rychle. Dneska ráno se objevil u dveří a celý den jsme si povídali... Nebudu to zdlouhavě vysvětlovat. Bylo pozdě, abych večeri rušil. A ani bych ji rušit nechtěl.“

Erika v jeho tváři zaznamenala úzkost a obavy. „Isaacu, nemusíš mi nic vysvětlovat. Ale na tvém místě bych jako vysvětlení použila chtíč. Prostě tě přemohl chtíč. To je poměrně odpustitelné.“

„Vím, že je to komplikovaný člověk, ale když jsme spolu sami, je jiný. Je zranitelný. Myslíš, že kdybych na to šel správně, kdybych nastavil určité hranice, tak by to tentokrát mohlo fungovat?“

„Možná... Přinejmenším tě nemůže znovu zabít,“ připustila Erika sarkasticky.

Stephen vytvořil podle Isaaca forenzního patologa, který vystupoval v jeho románech, ale pak postavu jednoduše nechal zabít během poměrně barvitě bitky homosexuálů.

„Mluvím vážně. Co myslíš, že bych měl udělat?“ zeptal se Isaac s pohledem plným úzkosti.

Erika si povzddechla a vzala jeho ruku do svých. „Nechceš slyšet, co si myslím. Jsem ráda, že jsme přátelé.“

„Eriko, já si tvého názoru cením. Prosím, řekni mi, co bych měl dělat...“

Ozvalo se zavržení, skleněné dveře se otevřely a vstoupil Stephen. Byl naboso a v ruce držel skleničku plnou whisky a ledu. „Řekni mu, co by měl dělat? A s čím?“ zeptal se tichým hlasem.

Trapné ticho přerušil výstražný tón upozorňující na novou zprávu, který se ozval z hloubi Eričiny kabelky. Vylovila telefon a při čtení zprávy se zamračila.

„Je všechno v pořádku?“ zajímalo Isaaca.

„Našlo se tělo bílého muže v domě na Laurel Road v parku Honor Oak. Jedná se o podezřelé úmrtí,“ odpověděla Erika a dodala: „Sakra, nemám tady auto. Přijela jsem taxíkem.“

„Stejně budeš muset zavolat forenzního patologa. Můžu tě vzít svým?“ nabídl se Isaac.

„Neměl jsi mít dneska volno?“ zeptal se Stephen rozhořčeně.

„Stevie, pořád jsem ve službě,“ odpověděl Isaac. Vypadal, že se už nemůže dočkat, až bude pryč.

„Tak dobře, pojďme,“ řekla Erika. Nedokázala odolat a směrem k Stephenovi prohodila: „Zdá se, že káva z tvého přístroje bude muset počkat.“

KAPITOLA 4

O půl hodiny později dorazili Erika a Isaac na Laurel Road. Jejich trapná večere rychle upadla v zapomnění. Policejní páska uzavírala ulici v obou směrech a oddělovala policejní vozy a doprovodná vozidla, která patřila do kordonu, což byla policejní dodávka, čtyři policejní auta a záchranka. Modrá světla pulzovala dlouhou ulicí řadových domů. V několika oknech a dveřích stáli sousedé a zírali na scénu.

Detektiv inspektor Mossová, jedna z kolegů, kterým Erika opravdu věřila, přešla k jejich autu, které zaparkovali necelých sto metrů za policejním kordonem. Mossová nebyla příliš vysoká, měla statnou postavu a notně se v horku potila nehledě na skutečnost, že na sobě měla sukni ke kolenům a lehkou halenku. Zrzavé vlasy si sčesala z obličeje posetého pihami – pár pih jí pod okem vytvořilo malou kapku, která vypadala jako slza. To ovšem nic neměnilo na skutečnosti, že byla velká optimistka. Když přišla k autu, obdařila Eriku a Isaaca ironickým úsměvem.

„Dobrý večer, šéfe. Dobrý večer, doktore Strongu.“

„Dobrý, Mossová,“ odpověděl Isaac.

„Zdravím. Kdo jsou všichni ti lidé?“ zeptala se Erika, když došli k policejní pásce, u níž postávala skupinka unaveně vyhlízejících mužů a žen, zvědavých, co se děje.

„Lidi, co přijeli z centra domů a zjistili, že jejich ulice se stala místem činu,“ odpověděla Mossová.

„Ale já bydlím hned támhle,“ řekl jeden muž a aktovkou ukázal na druhý dům od nich. V obličejí byl rudý, vypadal mrzutě a řídké vlasy se mu přilepily k hlavě. Když Mossová, Erika a Isaac došli na jeho úroveň u policejní pásky, podíval se na ně s nadějí, jako by čekal, že mu přišli sdělit nějaké změny.

„Jsem detektiv šéfsínspektor Fosterová, velící důstojník, a toto je doktor Strong, náš forenzní patolog,“ řekla Erika a blýskla před uniformovaným policistou policejním odznakem. „Spojte se s radnicí a zařídte tady pro ty lidi nocleh.“

„Dobře, madam,“ odušil policista a pustil je všechny do ulice. Sehnuli se pod policejní pásku ještě dřív, než mohla propuknout diskuse s obyvateli, kteří začali protestovat proti myšlence, že by měli strávit noc na rozkládacích lehátkách.

Vchodové dveře do domu číslo 14 na Laurel Road byly doširoka otevřené. Z haly probleskovala jasná světla. Místnost byla plná techniků zajišťujících místo činu, kteří na sobě měli tmavomodré kombinézy a přes obličej roušky. Erika, Isaac a Mossová dostali také kombinézy, do kterých se oblékali na malém kousku předzahrádky zasypaném drobnými kamínky.

„Tělo je nahoře, v předním pokoji,“ oznámila jim Mossová. „Do domu přišla matka oběti, aby nakrmila kočku. Myslela si, že je syn na dovolené v jižní Francii, ale jak sami uvidíte, na letiště neodjel.“

„Kde je jeho matka teď?“ zeptala se Erika při oblékání tenké kombinézy.

„Udělal se jí nevolno. Ze šoku a horka. Jeden policista ji dovezl do Univerzitní nemocnice v Lewishamu. Až jí bude lépe, budeme od ní potřebovat výpověď,“ řekla Mossová a zapnula si zip u kombinézy.

„Dejte mi několik minut, abych mohl prozkoumat místo činu,“ požádal je Isaac a nasadil si kapuci kombinézy. Erika přikývla a Isaac zmizel uvnitř domu.

Horko, množství lidí a rozsvícená světla způsobily, že se teplota v pokoji v patře přehoupla přes čtyřicet stupňů. Isaac, jeho tři asistenti a policejní fotograf efektivně pracovali v tichu budícím respekt.

Oběť ležela nahá na zádech na manželské posteli. Muž byl vysoký a měl atletickou postavu. Jeho paže směřovaly nahoru, byly roztažené a připoutané k čelu postele tenkým provázkem, který se mu zařezával na zápěstích do masa. Nohy měl roztažené, chodidla od sebe. Přes hlavu měl těsně přetažený průhledný igelitový pytel, pod kterým vypadaly rysy obličeje zkresleně.

Pro Eriku bylo vždy mnohem těžší pracovat s nahými těly. Smrt sama o sobě bývá nedůstojná, natož když je tělo vystavené takovým způsobem. Odolala nutkání zakrýt muže od pasu dolů prostěradlem.

„Obětí je doktor Gregory Munro, čtyřicet šest let,“ řekla Mossová, když stály u postele. Jeho hnědé oči byly doširoka otevřené a pod igelitem překvapivě jasné. Ale jazyk už začínal natékat a tlačil se ven mezi zuby.

„Čeho byl doktor?“ zeptala se Erika.

„Byl to místní praktický lékař. Měl vlastní ordinaci v lékařském centru Hilltop Medical v Crofton Park Road,“ odpověděla Mosso-

vá. Erika se podívala na Isaaca, který stál na protější straně postele a prohlížel tělo.

„Můžeš mi říct příčinu smrti?“ zeptala se. „Předpokládám, že se jedná o udušení, ale...“

Isaac uvolnil hlavu oběti, takže brada spočívala na nahém hrudníku. „Stopy ukazují na asfyxii, ale budu muset potvrdit, že mu ten pytel nepřetáhli přes hlavu až post mortem.“

„Sexuální hrátky se zvrhly? Mohlo se jednat o sebedušení?“ zeptala se Mossová.

„Hypoteticky ano. Ale musíme brát v úvahu vraždu.“

„Čas smrti?“ zeptala se Erika s nadějí v hlase. V kombinéze určené pro pohyb na místě činu se nepříjemně potila.

„Netlač na mě,“ opáčil Isaac. „Čas smrti ti nebudu schopný říct dřív, než si ho pořádně prohlédnu a otevřu ho. Extrémní horko nebo zima zpomalují proces rozkladu. V případě horka v téhle místnosti jde o to, že vysušuje tělo. Všimni se, že tělo začíná měnit barvu.“ Isaac ukázal na místo, kde kůže na břiše začínala prokvétat zeleným nádechem. „To může znamenat, že tady leží už několik dní, ale jak jsem řekl, musím nejdřív provést pitvu.“

Erika pohledem přejela celou místnost. U stěny vedle dveří stála těžká dřevěná šatní skříň a ve výklenku pod arkýřovým oknem obdobný prádelník se zrcadlem. Na levé straně od okna se nacházela vysoká komoda se zásuvkami. Vršek veškerého nábytku byl prázdný – bez knížek nebo ozdob, bez jakýchkoli zbytečností, které jsou běžnou součástí všech ložnic. Pokoj byl uklizený. *Až příliš.*

„Byl ženatý?“ zeptala se Erika.

„Ano. Ale manželka se už jistou dobu nevyskytuje na scéně. Několik měsíců žili odděleně,“ odpověděla Mossová.

„Na muže, který žil jen krátce sám, je tady opravdu uklizeno,“ opáčila Erika. „Pokud tedy neuklidil útočník,“ dodala.

„Cože? Že by vyluxoval, než zmizel?“ zeptala se Mossová. „Kéž by mě taky navštívil. Měla byste vidět, jak to u nás doma vypadá.“

Nehledě na horko panující v místnosti Erika zachytila, že se dva technici, kteří se zabývali tělem, snaží potlačit úsměv.

„Mossová, na tohle není vhodná doba.“

„Omlouvám se, šéfe.“

„Myslím si, že paže mu přivázali až post mortem,“ řekl Isaac a jemně se dotkl zápěstí prstem v latexové rukavici. Napjatá kůže v podpaží vytvářela bílé záhyby. „Na zápěstích jsou jen nepatrné oděrky.“

„Takže byl už v posteli, když došlo k útoku?“ zeptala se Erika.

„Možná,“ odpověděl Isaac.

„Nikde neleží žádné odložené oblečení. Možná že se normálně svlékl, protože si chtěl lehnout, a oblečení sám uklidil,“ poznamenala Mossová.

„To znamená, že se někdo mohl schovat pod postel nebo ve skříni, nebo že se dovnitř dostal oknem?“ ptala se Erika a zamrkala, protože jí do očí z čela kapal pot.

„To budeš muset zjistit sama,“ řekl Isaac.

„Jo, já vím. Jsem opravdu klikař.“

Erika a Mossová sešly do otevřeného prostoru obývacího pokoje, kde pracovali další technici zajišťující místo činu. Jeden z techniků

k nim přistoupil. Erika se s ním nikdy dřív nesetkala. Bylo mu něco málo přes třicet, měl hezký obličej a vysoké nordické čelo. Světlé vlasy se mu leskly potem. Když stál u Eriky, musel zvednout hlavu, protože měřila přes sto osmdesát centimetrů.

„Detektiv šéfinšpektor Fosterová? Jsem Nils Åkerman a zodpovídám za místo činu,“ řekl. V jeho perfektní angličtině zazníval slabý švédský akcent.

„Jste tady nový?“ zeptala se Mossová.

„V Londýně? Ano. Na vraždách a těžkých ublíženích na zdraví ne.“ Nils měl příjemný a hezký obličej a stejně jako mnozí další lidé, kteří se každý den běžně setkávají se smrtí a jinými hrůzami, působil jako člověk plný respektu a smyslu pro černý humor.

„Ráda vás poznávám,“ řekla Erika. Když si podali ruce, latexové rukavice vydaly vrzavé zvuky.

„Co už víte?“ zeptal se Nils.

„Vezměte to, prosím, od začátku,“ požádala ho Erika.

„Dobře. Matka přišla kolem půl osmé, aby nakrmila kočku. Měla klíče, takže si sama odemkla. Když vstoupila, elektřina byla vypnutá. A zdá se, že proud nešel několik dní. Obsah lednice a mrazáku začal plesnivět.“

Erika se podívala na velkou lednici s mrazákem z nerezové oceli, na níž bylo magnetkami připevněných několik pestrobarevných obrázků namalovaných dětskou rukou.

„Internet a telefon byly také odpojené,“ dodal Nils.

„Odpojené, protože je nezaplatil?“ zeptala se Erika.

„Ne, kabel k internetu byl přeřezaný,“ vysvětlil Nils. Přešel do kuchyně a zvedl plastový sáček na důkazy, který obsahoval dva kusy

kabelu. Jeden kus byl připojený k malému modemu. Pak zvedl další plastový sáček. „Tady je mobil oběti. Sim karta a baterie chybějí.“

„Kde jste ho našli?“ zeptala se Erika.

„Na nočním stolku. Byl připojený k nabíječce.“

„V domě jste žádný další telefon nenašli?“

„V přízemí je pevná linka.“

„Takže to znamená, že ať už to udělal kdokoli, sebral sim kartu a baterii z telefonu, který ležel na nočním stolku a nabíjel se?“ ujistila se Mossová.

Nils přikývl. „Je to možné.“

„Počkat, počkat,“ zarazila je Erika. „Leželo na nočním stolku ještě něco dalšího? Ložnice vypadá dost prázdně.“

„Kromě telefonu tam nebylo vůbec nic,“ řekl Nils. „Ale v zásuvce nočního stolku jsme přece jen něco objevili.“ Zvedl další plastový sáček na důkazy s několika časopisy s gay pornem – výtisky *Black Inches*, *Ebony* a *Latino Males*.

„Byl homosexuál?“ zeptala se Erika.

„A ženatý,“ dodala Mossová.

„Kolik že mu vlastně bylo?“

„Čtyřicet šest,“ odpověděla Mossová. „S manželkou žili odděleně. Ale ty časopisy jsou staré. Podívejte se, jsou to výtisky z roku 2001. Proč by si je schovával?“

„Takže je měl schované a sám byl nepřiznaný homosexuál?“ navrhovala Erika.

„Možná je měl někde schované celé roky. Možná je přinesl od někud z půdy, když se jeho manželství rozpadlo,“ navrhl Nils.

„Je tady víc, možná, než by se mi líbilo,“ podotkla Erika.

„Na kuchyňském ostrůvku jsme našli balení lasagní do mikrovlnky. Jídlo bylo na talíři. Vedle talíře stála prázdná sklenice od červeného vína. Pošleme ji do laboratoře,“ řekl Nils. „Ještě byste měly vidět tohle.“

Nils je vedl přes kuchyň, minuli prosezenou pohovku pomalovanou fixkami, na níž byla patrná velká skvrna od čaje. Krabice, ze které přetékaly hračky, byla umístěna mezi pohovkou a skleněnou stěnou s výhledem do zahrady. Skleněná stěna byla roztažená, takže mohli vyjít ven na dřevěné palubky. Erika si vychutnávala pokles teploty. Reflektory mířily do zadní části zahrady, která se, jak Erika viděla, táhla až k temnému houští, kde několik příkrčených postav v kombinézách prozkoumávalo trávník.

Po úzké štěrkové cestičce vedoucí podél skleněné stěny došli až k výsuvnému oknu, které bylo na stejné úrovni jako dřez v kuchyni. Z kanálu pod oknem vycházel nesnesitelný zápach připomínající zvratky.

„Sejmuli jsme otisky z oken, z okapových rour, z okna sousedního domu,“ řekl Nils. „Nic jsme nenašli. Ale objevili jsme tohle.“ Nasměroval jejich pozornost ke spodní části rámu bíle natřeného výsuvného okna. „Vidíte to? V tom dřevu?“ Prstem v latexové rukavici ukázal na malý čtvercový otisk v lesklém nátěru, který nebyl víc než půl centimetru široký. „Okno někdo násilím otevřel pomocí tupého plochého nástroje, pravděpodobně šroubováku.“

„Když jste dorazili na místo, tohle okno bylo zavřené?“ zeptala se Erika.

„Ano.“

„Dobrá práce,“ poznamenala a znovu se podívala na nepatrný otisk v barvě. „Dokázali jste získat ze štěrků nějaké otisky bot?“

„Pár nezřetelných otlaků, které by snad mohly být otisky malých chodidel, ale není to nic, z čeho bychom mohli vycházet. A teď, jestli se můžeme vrátit dovnitř,“ vybídl je Nils. Obě ho následovaly kolem domu, spolu prošli skleněnými dveřmi a přešli do kuchyně k výsuvnému oknu z vnitřní strany.

„Vidíte? Tady by měly být západky,“ řekl Nils a ukázal na dva malé hranaté otvory, jeden na každé straně okenního rámu.

„Jaké západky?“ zeptala se Mossová.

„Jsou to dva plastové háčky připevněné k pružinkám z vnitřku vrchního rámu. V okně jsou proto, aby nešlo spodní rám vytlačit silou nahoru. A ty západky někdo odstranil.“

„Mohl to udělat Gregory Munro?“ zeptala se Erika.

„Ne, pokud by se obával, že ho někdo může vykrást. A domnívám se, že takové obavy měl, protože v celém domě je nainstalovaný špičkový bezpečnostní systém. Na zahradě za domem jsou i senzory pohybu. Alarm se měl spustit, jakmile došlo k výpadku elektřiny. Na takovém principu ty alarmy fungují. Ale nic se nestalo.“

„To znamená, že ať už ty západky z výsuvného okna odstranil kdokoli, znal i kombinaci bezpečnostního alarmu?“ zeptala se Erika.

„Teoreticky ano,“ potvrdil Nils. „A ještě jedna věc.“ Znovu je vyvedl ven skleněnými dveřmi. Když došli až k zadní části zahrady, všichni se sehnuli pod stromem, aby viděli, jak je drátěné pletivo u země vytážené směrem nahoru.

„Za zahradou vede železniční trať a dál je přírodní rezervace Honor Oak,“ řekl Nils. „Myslím, že tudy se útočník dostal dovnitř. Pletivo bylo přestříhané štípačkami.“

„A sakra,“ ulevila si Mossová. „Kdo myslíte, že to udělal?“

„Musíme o doktoru Gregorym Munroovi zjistit víc,“ odpověděla Erika a pohled stočila směrem k domu. „Tam najdeme odpovědi.“

KAPITOLA 5

Starý stolní počítač stál na velkém rozvrzaném stolku na kolečkách, který byl zastrčený pod schodištěm skromného domku. Na obrazovce naskočila domovská stránka chat roomu. Běžně využívané chat roomy jsou monitorované, ale tenhle se nacházel v kalných vodách internetu, kde se daří špíně a hnusu.

Ozvalo se pípnutí a jméno uživatele VÉVODA zablikalo na obrazovce, když začal psát.

VÉVODA: Je někdo vzhůru?

Prsty, toužící po konverzaci, se rychle míhaly po klávesnici.

NOČNÍ PTÁK: Já jsem pořád vzhůru, Vévodo.

VÉVODA: Noční ptáku, kdes byl?

NOČNÍ PTÁK: Hodně práce. Tři dny už nespím. To je asi můj rekord.

VÉVODA: Můj rekord jsou čtyři. Ty šílené psychedelické halucinace za to skoro stály. Nahé dívky... Tak skutečné, že to bylo až k zešílení.

NOČNÍ PTÁK: Kéž by moje halucinace taky byly tak příjemné!
Nesnesu rozsvícená světla, protože mi působí bolest... Ale
pak se zdá, že všechny stíny ožívají. Nevidomé prázdné tváře
mě sledují z koutků mých vlastních očí. A taky vidím jeho.

VÉVODA: Prožíváš peklo?

NOČNÍ PTÁK: Už je to rutina... To přece víš.

VÉVODA: Jo, to vím.

VÉVODA: Takže? Dokonáno?

NOČNÍ PTÁK: Ano.

VÉVODA: Vážně?

NOČNÍ PTÁK: Ano.

VÉVODA: Pytel se zdrhovadlem?

NOČNÍ PTÁK: Ano.

VÉVODA: Jak dlouho to trvalo?

NOČNÍ PTÁK: Téměř čtyři minuty. Bojoval, i když měl v sobě
drogy.

Nastala krátká pauza. Naskočila bublina, ve které stálo: „VÉVODA
píše...” Pak se na obrazovce chvíli nic nedělo.

NOČNÍ PTÁK: Jsi tam ještě?

VÉVODA: Jo. Nikdy jsem si nemyslel, že to uděláš.

NOČNÍ PTÁK: Myslel sis, že jenom kecám? Jako většina lidí na
síti?

VÉVODA: Ne.

NOČNÍ PTÁK: Myslel sis, že nemám dost síly?

VÉVODA: NE!

NOČNÍ PTÁK: To je dobře, protože já mluvím vážně. Spoustu let mě lidi jen podceňují. Myslí si, že jsem slaboch. Šlapou po mně. Zneužívají mě. JÁ NEJSEM SLABOCH. Mám SÍLU. Mentální a fyzickou SÍLU, která jen potřebovala odemknout.

VÉVODA: Nepochybuju o tobě.

NOČNÍ PTÁK: To by ses neměl ani odvážit.

VÉVODA: Omlouvám se. Nikdy jsem o tobě nepochyboval. Nikdy.

VÉVODA: A jak se tak člověk cítí?

NOČNÍ PTÁK: Jako Bůh.

VÉVODA: V Boha nevěříme.

NOČNÍ PTÁK: A co když jsem ON?

Uběhlo několik minut, kdy se nic nedělo, až nakonec VÉVODA napsal:

VÉVODA: A co se bude dít teď?

NOČNÍ PTÁK: To je jen začátek. Doktor byl první na mém seznamu. Už mám vyhlídnutého někoho dalšího.

KAPITOLA 6

Erika vjela na parkoviště u policejní stanice v Lewisham Row ráno před osmou. Práce na místě činu se protáhla až do časného rána. Před příjezdem do práce měla čas jen na pár hodin spánku a sprchu. Když vystoupila z auta, teplý vzduch byl ztěžklý výfukovými plyny a řidiči nákladáků na kruhovém objezdu trápili převodovky svých vozů. Zdálo se, že se ozývá i vrčení a řinčení jeřábů pracujících na výškových budovách, které byly v různých stadiích výstavby rozestě všude okolo. Hranatá betonová budova policejní stanice v porovnání s nimi vypadala zakrsle. Erika zamkla auto a vydala se přes parkoviště k hlavnímu vchodu. Necítila se příliš dobře, protože málo spala, potila se a potřebovala se napít něčeho studeného.

Na recepci bylo chladněji, ale teplo, které se mísilo s nechutným koktejlem zvratků a dezinfekce, ovzduší nijak nezlepšovalo. Seržant Woolf se nakláněl nad svým stolem a vyplňoval formulář. Břicho mu přepadávalo přes kalhoty a tvář s výraznými lícními kostmi měl rudou a lesklou potem. Opodál stál vysoký štíhlý mladík v ušmudlaných tepláčkách a pozoroval svůj majetek – zbrusu nový iPhone a dvě krabičky cigaret v ochranné fólii – naskládaný v plastové přepravce stojící na stole. Mladíkův vyzáblý a vyhladovělý obličej nekorespon-

doval s drahými věcmi, na které čekal, a Erika měla pocit, že nebude trvat dlouho, než se na policejní stanici opět vrátí.

„Dobré ráno. Asi se náhodou nepodařilo někoho z kantýny přesvědčit, aby dělali ledové kafe?“ zeptala se Erika.

„Ne,“ odpověděl Woolf a chlupatým předloktím si otřel obličej. „Zdá se, že nemají absolutně žádný problém servírovat nám jídlo studené jako led, takže nechápu, proč to samé nemůžou udělat i s kafem.“

Erika se usmála. Hubený mladík obrátil oči v sloup. „Jo, klidně si pokecejte, protože já nikam nespěchám. Chci jen svůj iPhone. Je totiž můj.“

„Zabavili jsme ho před čtyřmi měsíci na místě činu, tak dalších deset minut snad počkáte,“ opáčil Woolf a zpražil ho pohledem. Odložil pero a bzučákem pustil Eriku do hlavní části policejní stanice. „Marsh už je tady. Říkal, že vás chce vidět, hned jak přijdete.“

„Dobře,“ řekla Erika. Prošla dveřmi, a jakmile se za ní zavřely, utichlo i bzučení. Dusnou chodbou zalitou fluorescentním světlem procházela kolem prázdných kanceláří. Bylo sice ještě brzy, ale spousta policistů si vzala dovolenou, takže celková atmosféra působila poměrně zpomaleně.

Výtahem vyjela ke kanceláři svého šéfa. Zaklepala, a když uslyšela tlumenou odpověď, vstoupila do místnosti. Detektiv vrchní superintendant Marsh stál u okna zády k ní a pozoroval záplavu betonu plnou jeřábů a dopravního ruchu. Byl vysoký, měl široká ramena a nakrátko ostříhané tmavé vlasy mu prokvétaly šedinami. Když se otočil, Erika uviděla, že má rty přitisknuté k jasně zelenému brčku, které vězelo ve velkém kelímku ledové kávy ze Starbucks. Marsh byl hezký, i když vypadal vyčerpaně. Pozvedl obočí a polkl.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravila ho Erika.

„Dobré ráno, Eriko. Tady, vzal jsem jednu i pro vás.“ Marsh přešel ke svému pracovnímu stolu, na kterém vládl značný nepořádek, a zvedl druhý kelímek s ledovou kávou, jenž jí podal spolu s brčkem zabaleným v papírovém obalu. Kelímek zanechal velký mokrý otisk na vytištěné úvodní zprávě, která se týkala vraždy Gregoryho Munroa a kterou mu Erika poslala mailem brzy ráno.

„Díky, pane.“ Erika si vzala kelímek, a zatímco si pohrávala se zabaleným brčkem, bloudila pohledem po kanceláři. Panoval v ní nepořádek. Sama pro sebe si vždy říkala, že se jedná o místnost, ve které se míchá přítomnost člověka s vysokou autoritou a současně je i pokojem pubertálního kluka. Na stěnách visela různá osvědčení, dlouhé police se prohýbaly pod nákladem neuspořádaných složek ke starým případům, z přecpaných zásuvek se draly ven papíry. Odpadkový koš přetékal, ale místo toho, aby s ním Marsh něco udělal, jednoduše naskládal několik obalů od sendvičů a prázdné kelímky od kávy nahoru na koš, takže balancovaly asi třicet centimetrů nad okrajem nádoby. Na okenní římsě stálo několik uschlých květín a kusy věšáku ležely podél jedné ze stěn. Erika si nebyla jistá, jestli praskl pod tíhou věcí, které na něj Marsh věšel, nebo jestli ho sám zlomil v návalu nedůtklivého vzteku, kterému měla to potěšení nastát v cestě.

Sundala tenký papírový obal ze zeleného brčka, které zatlačila do dírky v plastovém kopulovitém víčku, a usrkla. Vychutnávala si osvěžující a lahodnou chuť ledového nápoje.

„Co to je, pane? Bezkofeinová káva? To proto, že se chystáte na dovolenou?“

Usmál se, sedl si a pokynul Erice, aby se také posadila. „Ano, dva týdny na jihu Francie. Už se nemůžu dočkat. No, četl jsem vaši zprávu. Ten útok mezi homosexuály včera večer. Dost nepříjemná záležitost.“

„Pane, nevím, jestli to *byl* útok mezi homosexuály...“

„Celé to nese jasné stopy takového útoku – mužská oběť, homosexuální porno, udušení. Byl to dobře vydělávající lékař. Odhaduju, že si s největší pravděpodobností platil nějakého chlapce. Pustili se do jistých výstředností. Ten kluk má jeho telefonní číslo. Ztratilo se něco?“

„Ne, pane. Jak jsem řekla, nemyslím si, že jde jednoznačně o útok mezi homosexuály. Ve své úvodní zprávě k případu jsem to tak ani neklasifikovala.“ Erika zachytila Marshův zmatený pohled. „Pane, četl jste zprávu?“

„Samozřejmě že jsem ji četl!“ odsekl Marsh.

Erika zvedla zprávu ležící na jeho stole, na které se rozpíjel mokrý kruh. Viděla, že zpráva obsahuje jen jednu stranu. Zvedla se a přešla k Marshově tiskárně, otevřela zásobník, vytáhla balík papíru, položila ho do tiskárny a zásobník zavřela.

„Co děláte?“ zeptal se Marsh. Ozvalo se kliknutí, bzučení a ze stroje vylezla druhá stránka zprávy. Erika mu ji podala a znovu se posadila. Marsh zprávu dočetl a v obličeji zešedivěl.

„Pane, na místě činu byly známky toho, že se jednalo o předem naplánovanou akci. Bezpečnostní alarm byl deaktivovaný, telefonní kabely přerézány a veškeré otisky prstů a tělní tekutiny patřily pouze oběti.“

„Sakra, přesně tohle jsme potřebovali. Myslel jsem si, že se jedná jen o útok mezi homosexuály.“

„*Jen* útok mezi homosexuály?“

„Víte, jak to myslím. Útoky homosexuálů jsou... No, nejsou tak mediálně citlivé.“ Marsh si znovu pozorně přečetl zprávu. „Sakra, Gregory Munro byl místní praktický lékař a měl rodinu. Jaká že je to adresa?“

„Laurel Road. Honor Oak Park.“

„To je dobrá čtvrť. Eriko, omlouvám se, byl to dlouhý týden... Mohla byste stránky číslovat.“

„Ale já jsem je *očíslovala*, pane. Čekám ještě na výsledky pitvy a forenzní zprávu od Isaaca Stronga. Zaměříme se na pevný disk počítače a telefon oběti. Svolala jsem svůj tým...“

„Dobře, průběžně mě informujte. Chci vědět o všem novém, co zjistíte. Eriko, nemám z toho dobrý pocit. Čím dřív toho bastarda chytíme, tím lépe.“

KAPITOLA 7

Vyšetřovací kancelář policejní stanice Lewisham Row byla společná, velká a vydýchaná místnost. Ostré osvětlení dodávalo tvářím přítomných policistů neoblomný výraz. Skleněné zástěny byly otočené směrem do chodby a podél jedné z nich stála řada tiskáren a kopírek. Erika postávala u jedné z tiskáren, a když si pročetla zprávu z pitvy Gregoryho Munroa, cítila známý svíravý pocit, ve kterém se mísilo očekávání, strach i vzrušení. Stránky se jedna za druhou řinuly z přístroje a na dotyk byly teplé.

Její tým už byl zcela ponořený do práce. Někteří policisté, kteří byli na místě činu, za sebou měli jen pár hodin spánku. Seržant Crane – světlolasý, neustále aktivní motor vyšetřovací kanceláře – se proplétal mezi stoly a připravoval na brífink různé kopie. Mossová společně s detektivem konstáblem Singhovou, což byla drobná, hezká a velmi bystrá policistka, zvedala zvonící telefony. Nový člen týmu detektiv konstábl Warren přidělával na bílou tabuli na zadní stěně kanceláře důkazní materiál, který se jim až dosud podařilo nashromáždit. Byl to nadšený a pohledný mladík.

Do místnosti vstoupil detektiv inspektor Peterson a vstřebával ruch kanceláře. Byl to vysoký a atraktivní černoch s bujnými, krátce